

“ชอบต้น

ปาริชาติ คุ้มรักษา

ต้นปี 2549 ฉันกับสามีตัดสินใจเงินมาซื้อบ้านหลังแรกของเรา เป็นทาวน์เฮ้าส์มือสองในหมู่บ้านเก่าที่สร้างขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน บ้านของเราอยู่ชอยคันเป็นทาวน์เฮ้าส์หลังกลางในสามหลัง ผังตรงข้ามคือบ้านเดี่ยวชั้นเดียว กลางชอยมีต้นมะขามขึ้น ไล่กิ่งออกไปเกือบครึ่งถนน รูปร่างของมันเหมือนกับภาพวาดสีน้ำ ล้ำต้นขรุขระ กิ่งก้านดูกระบายสีและตัดเส้นด้วยสีน้ำตาลเข้ม ใบเล็ก ๆ พริ้วไหวไปตามแรงลม ฉันหลงรักชอยนี้ตั้งแต่แรกเห็น และยังคงรักตราบนานทุกวันนี้ แม้ว่าในเวลาผ่านมา จะมีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย จนกลายเป็นพื้นที่แห่งความขัดแย้งและเกลียดชังมาช้านานนับ 10 ปี

เมื่อแรกที่เราย้ายเข้ามา มีเพื่อนบ้านในชอยแค่ 2 หลัง บ้านเดี่ยว นักศึกษาชายรวมกลุ่มกันเช่าอยู่ ส่วนทาวน์เฮ้าส์หลังในสุดเป็นของตาคนขับรถแท็กซี่ แกอยู่กับเมียชื่อชอยสร้อย เป็นกรรมกรก่อสร้างและลูกหลานอีก 13 ชีวิต ด้วยความที่บ้านอยู่ท้ายชอยติดกับที่ดินตาบอดฝันใหญ่ ตาคำจึงถือวิสาสะ เจาะกำแพง ทำลายประตูทะลุออกไป ใช้ประโยชน์จากพื้นดินว่างเปล่าที่ไม่มีใคร

เหลียวแล แยกร่องปลูกผัก สวนครัว และปลูกกล้วย ทั้งยังยึดพื้นที่กันชอยหน้าบ้าน ตั้งโต๊ะหินไว้รับลม ยามบ่าย และเป็นที่พักผ่อนทำหน้าที่ของมันตั้งแต่แดดร้อน แกล้งแยงระบบเปิด คือเปิดให้โอกาส ทุกคนในชอยช่วยกันเลี้ยงจนมันเติบโตใหญ่กลายเป็นหมาประจำชอย

ช่วงปีแรกชีวิตในชอยคันของพวกเขาผ่านไปอย่างราบรื่นแม้ไม่ค่อยสงบสุขเท่าไรนัก เกือบทุกวันที่มุมพักผ่อนท้ายชอยกันทำหน้าที่ของมันตั้งแต่แดดร้อน ลมตกไปจนกระทั่งถึง 5 ทุ่มหรือจนกว่าวงเหล้าจะเลิกเราก็เที่ยงคืน แต่หลังจาก 3 เดือนผ่านไป เราก็แก้ปัญหาด้วยการซื้อต้นไม้โทรมสูงเมตร 50 มาปลูกชิดรั้วไว้ไว้เฉพาะทางเข้าออกกำแพงต้นไม้ช่วยตัดความวุ่นวายจากโลกภายนอก และการสายตาชอกแฉกอยากรู้อยากเห็นของคนแปลกหน้าที่หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนเข้ามาร่วมวงสุรา ส่วนเรื่องเสียงนั้นยังพอทนได้ไม่ถึงกับเป็นปัญหานาน ๆ จะดังขึ้นมาสักครั้ง เมื่อตกถึงสถานการณ์บ้านเมืองที่กำลังครุกรุ่นในวันที่เกิดรัฐประหารวงเหล้ากลับเงียบงันคิดปกติ แ่ววอินเสียงเสียงอ่านคำประกาศของคณะปฏิวัติตั้งมาจากโทรทัศน์เครื่องเก่าแตกต่างจากบรรยากาศภายในบ้านเราที่ประชาธิปไตยกำลังเบ่งบานและสามีนั่งยิ้มยินดีกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เราเองก็มีส่วนร่วมทุกอย่างและรอยเท้าที่ขี้ไปบนท้องถนนไม่เสียเปล่า ในที่สุดพลังของประชาชนก็ชนะ

ข้างเข้าปีที่ 2 ขอบคันของเรามีสมาชิกใหม่ย้ายเข้ามาอยู่ในทาวน์เฮ้าส์ที่ว่าง หลังสุดท้าย ครอบครัวยุคหนึ่งแต่ฉันกับสามีเรียกเขารับรองว่าแมนดูตาม ลักษณะทรงผมด้านหน้าด้าน ด้านหลังถักเปียยาวด้านคอ แม้ว่าเพิ่งย้ายมาแต่เขาก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับที่นี่เพราะเขามารับเหมาต่อเติมซ่อมแซมบ้านใน หมู่บ้านตลอด 3-4 ปีที่ผ่านมากรรขของอนันต์ชื่อทิพย์มีลูกชายด้วยกัน 2 คน คนโตเป็นลูกมือช่วยพ่อทำงานส่วนคนเล็กกำลังจะขึ้นมัธยมนอกจากสมาชิก ครอบครัวยุคหนึ่งยังมีคนงานหนุ่มรุ่นกระทรงอีก 5 ชีวิตที่ติดสอยห้อยตามลูกพี่มา ด้วย

การมาอยู่ของผู้มาใหม่ แปรเปลี่ยนบรรยากาศและสภาพแวดล้อมภายใน ขอบคันอย่างสิ้นเชิงขอบที่เคยโปร่งโล่งกลายเป็นแออัดด้วยทั้งจำนวนรถและ คนที่เพิ่มขึ้นจากเดิมที่มีแค่รถเรากับแท็กซี่ของตาตาตอนนี้แปลสภาพเป็นร้าน คัดเหล็ก เสียงตัดเหล็กจะดังขึ้นตั้งแต่สายไปจนถึงบ่ายคล้อยขึ้นพอดตกเย็นถึง เวลารวบรวมพลของเหล่าสมาชิกบ้านตาคำกับบ้านอันมาจากภูมิภาคเดียวกัน อาชีพและชนชั้นเสมอกันมาอยู่รวมกันเริ่มผสมกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวโดยง่าย สำหรับกรรมกรหนุ่มหากเทียบกับการนอนจุกอยู่แต่ในที่แคบแล้ววงเหล้ากัน ขอบที่เพียงแหงงหน้าก็มองเห็นดาวเกลือกกลาจนท้องฟ้าซึ่งเป็นดั่งสวรรค์ ของคนไกลบ้าน แม้แต่คนที่ไม่กินเหล้าอย่างทริบกับชายสร้อยก็ยังมีมานั่งรับลม สรวลเสเฮฮา จุดเตาถ่านปิ้งปลาไร่และใส่ยุ้งกินข้าวเย็นกันเสร็จสรรพอยู่ตรงนั้น

ไม่กี่เดือนต่อมาพวกนักศึกษาที่เช่าบ้านเดี่ยวก็ย้ายออกไปมีผู้เช่ารายใหม่เป็น คนขับรถขยะพาครอบครัวเข้ามาอยู่แทนในขอบจึงมีรถขนขยะของเทศบาลเพิ่ม อีก 1 คันส่วนวงเหล้าท้ายขอบก็ขยายใหญ่ขึ้นจนอันนั้นต้องสั่งโต๊ะหินมาเสริม อีกชุด อนันต์หรือคนในวงเหล้าเรียกอย่างซุกว่าป้านั้นถ้าจะผูกขาดการ สนทนาไว้เพียงแต่ผู้เดียวด้วยเสียงอันดังราวกับตะ โคนอยู่ตลอดเวลา แดมยังพูด วกไปวนมาตามประสาคนเมา เราทั้งสองคนสุดแสนจะเบื่อหน้าผู้ลึกลับอึดอัด ข้องใจกับสิ่งที่ต้องไปกินทุกเมื่อเชิ้อวัน แต่ละวันที่ผ่านไปฉันต้องใช้เวลา อดทนอดกลั้นอย่างมากมากอย่างที่ไม่มีใครคิดว่าตัวเองมี เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ ให้ได้ในความแตกต่าง

“ขอบนี้มันฝนตกก็หมีไหลจริง ๆ ขอบอื่นเขามีเพื่อนบ้านเป็นครูเป็น พยาบาล แต่นี่มีแต่กรรมกร คนขับรถแท็กซี่ คนเก็บขยะ เราจะต้องทนอยู่กับ คนพวกนี้ไปตลอดชีวิตเธอ”

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้นหรอก คุณอดทนไปก่อนแล้วค่อยคิดขยับขยาย นี่เรา เพิ่งจะผ่อนบ้านได้แค่ 2 ปีเอง ยังเหลืออีกตั้ง 20 ปี” คิดแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ บอกตัวเองให้ออดทนและอดทน แต่ในที่สุดฉันก็หมดความอดทนขึ้นนั่นฉัน กำลังปั่นด้นฉบับอย่างเคร่งเครียด ในขณะที่คนในวงเหล้าเองก็กำลังได้ที่ ความอดทนจันราวกับเกลียวคลื่นที่โถมเข้าใส่ชายหาดอย่างไม่ปราณี ในเวลา นั้นใกล้เที่ยงคืนแล้วสามีนอนหลับไปแล้วครั้นจะโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจเดี๋ยวกี้

จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ฉันจะเลือกจังหวะที่อนันต์ลุกไปเข้าห้องน้ำออกไปเจรจากับตาต้า ทันทีที่เห็นแขกพูดไม่รับเชิญวงหล้าก็เจียบกริบ ฉันแค่ส่งยิ้มให้ตาต้าแล้วขอร้องนักดื่มทุกคน

“ช่วยเบาเสียงหน่อยได้ไหมคะตาต้า ฉันต้องส่งงานพรุ่งนี้”

“ได้ ๆ เดียวก็เลิกแล้ว” ไซ้แล้วหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้ารับคำแต่โดยดีเอ่ยปากขอบคุณแล้วเดินกลับเข้าบ้าน วงเหล้าท้ายซอยเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้งแต่ครั้งนี้หรือเสียงลงเหลือเพียงเสียงเพลงคลอไปกับเสียงขลุ่ย เมากันอยู่แค่นี้ก็อึดใจ เสียงอันกึ่งดังแหวกอากาศขึ้นมาอีกครั้งอันนั้นผู้ไม่รู้เรื่องราวก่อนหน้านี้ถูกตาต้าสะกิดปีนบันไดกลางเขาขอให้เบาเสียงหน่อยเขาจะทำงานเท่านั้นแหละเหมือนผีบ้าเข้าสิงอนันต์อะอะ โวยวายลั่นซอย

“มันเป็นใครมาจากไหน มาบอกว่ากูเสียงดัง แน่จริงออกมาเลยออกมาพูดกันซึ่งหน้า” แล้วก่อนที่คนในวงเหล้าจะคิดถึงเขาก็คว่าขวน้ำเมาที่เหลืออยู่ตั้งครึ่งขวดปาดใส่รถ เปรี้ยงฉันทกับสามัคใจรีบวิ่งออกไปดูเพราะเห็นขวน้ำเมาอยู่หน้ารถกระจกยังไม่แตกแต่รั่วเป็นวงกว้าง

กำแพงแห่งความอดทนของฉันก็ถล่มลงมา “ไอ้สารเลว ไอ้ชาติชั่ว แกมัน ไอ้อันธพาลสันดานสกดล” สามัคใจแซนฉันเข้าบ้าน “ไม่ต้องไปด่ามัน อย่างนี้ต้องแจ้งตำรวจ เมาแล้วเดือนทำลายทรัพย์สินคนอื่น”

“เอาเลขอยากแจ้ง แจ้งเลขนะเว้ย หาเงินได้เดือนละสี่หมื่นนะครึ่งไม่ใช้ 4,000 บาท ไอ้พวกนั่งออฟฟิศเงินเดือนไม่ทำไหร่ำทำมาเป็นลูกคนอื่นดู”

การทะเลาะวิวาทในคืนนั้นจบลงชั่วคราวด้วยการไกล่เกลี่ยของตำรวจ วันรุ่งขึ้นเราไปแจ้งความลงบันทึกประจำวันแล้วเอารถเข้าศูนย์เปลี่ยนกระจกเลือกชนิดที่แพงที่สุดติดฟิล์มเกรด A รวมค่าเสียหายสูงกว่าที่ควรจะเป็นถึง 3 เท่า ไบหนือนันต์ค้อนที่เห็นบินและจำใจต้องควักเงินจ่ายนั้นเป็นความสะใจสาวแก่ใจเรานักที่ได้เอาคืน

กรณีขวน้ำเมาปลากะจกธได้กลายเป็นชนวนความบาดหมางระหว่าง 2 บ้านลูกกลมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน วงเหล้าท้ายซอยยังปักหลักอยู่ แต่เมื่อใดก็ตามที่เสียงดังหรือกึกกั้นจนคิดคืนไม่เลิกเรา ตำรวจก็จะมาเตือนเป็นอันรู้กันว่าบ้านเราโทรศัพท์ไปแจ้ง ไม่จำเป็นต้องเป็นการรักษาหน้าใจกันอีกต่อไปความร้าวฉานค่อย ๆ พักตัวขึ้นกลายเป็นความเกลียดชังและนำไปสู่การแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือบ้านเรา ส่วนบ้านอื่นที่เหลือเป็นฝ่ายอนันต์ ชึ่งนับวันความขัดแย้งก็ชิ่งบานปลายขยายออกไปทุกทีเราแอบถ่ายคลิปตัดเหล็กส่งไปร้องเรียนตามหน่วยงานต่าง ๆ มีคนมาตรวจถึงซอยบ้านอนันต์ย้ายไปตัดเหล็กที่อื่นชั่วคราวแล้วก็กลับมาใหม่เมื่อเรื่องซา ลูกชายอนันต์เปิดเพลงฉลองวันเกิดลั่นซอยแบบไม่เกรงใจใคร ตำรวจมาก็เบาให้กลับไปตั้ง

ใหม่ แม้แต่ตำรวจเองก็ยังเบื่อนายที่จะต้องคอยมาไกลเกลี่ยข้อพิพาทที่สั่งสมมายาวนานและมองไม่เห็นทางที่จะปรองดอง

บ้านเดี่ยวว่างลง เนื่องจากบ้านโคธนาคารซึกผู้เช่าต้องย้ายออก บ้านถูกปิดไว้เฉย ๆ ช่วงนั้นมีลูกน้องมาอยู่ด้วยมาก จนต้องไปเช่าบ้านอีกหลังให้คนงานอยู่ต่างหาก เพราะเห็นบ้านในซอยเปิดปิดว่างเขาก็ขอกุญแจจากคนขับรถขยะแล้วเปิดบ้านให้คนงานเข้าไปอยู่ฟรี เป็นโอกาสให้ฝ่ายเราได้เอาคืนบ้างฉันยกหูโทรศัพท์แจ้งธนาคาร สองวันต่อมาคนงานทั้งหมดก็ต้องระเห็จไปอยู่ที่อื่น เจ้าหน้าที่ธนาคารมาเปลี่ยนกุญแจและคิดป้ายประกาศเตือนว่าบ้านหลังนี้เป็นทรัพย์สินของธนาคารห้ามเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต

ความบาดหมางที่เกิดขึ้นต่างกรรมต่างวาระ หากเปรียบกับบาดแผลก็คงเป็นรอยเล็กรักษาจำนวนขึ้นตามระยะเวลาที่อยู่ร่วมชอยกัน หลัง ๆ ฉันกับสามีเริ่มตระหนักว่ายุทธวิธีต่อตาต่อตา ฟันต่อฟัน ตั้งอยู่อย่างหวาดระแวง คอยจ้องจับผิด และตอบโต้กันไปมา ถึงจุดนี้เราคงต้องยอมรับความจริงว่าชอยนี้ไม่ใช่ของเรา ในเมื่อเรามาอยู่ผิดที่เองก็ต้องเป็นฝ่ายไปเสียก่อนที่จะถูกความขัดแย้งดันไปถึงทางตันและพบกับความสูญเสียที่ทำให้ต้องเสียใจไปตลอดชีวิต โครงการหาบ้านใหม่ดำเนินไปได้ไม่นานนัก ก็เกิดมหาอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้นเสียก่อน ฉันกับสามีปิดบ้านหอบหิ้วหมาหนีไปเช่าบ้านอยู่ใกล้ที่ทำงานซึ่งเพียงแค่น้ำท่วมจากอำเภอบางกรวยมาเป็นกรุงเทพฯ เท่านั้น น้ำก็ไม่ท่วมแล้วเราสอง

คนย้อนกลับไปดูบ้านอีกครั้ง เมื่อน้ำล้นท่วมหัวต้องแจ้งเรือพายเข้าไปส่ง ตอนนั้นบ้านศาลาไม่มีใครอยู่แล้วเหลือนันต์และครอบครัวไม่ยอมหนีไปไหนเท่ากับลูกชายคนโตก่อกำแพงและตั้งท่อสูบน้ำผลักดันค่อสูกับน้องน้ำอยู่เพียงด้านเดียว ในวันที่ 7 เจอกันทั้งที่ไม่ชอบขี้หน้ากัน แต่เมื่อถึงความจำเป็นเราก็ต้องคุย ฉันถามถึงสถานการณ์น้ำและให้เบอร์ติดต่อไว้ เขาบอกว่าถ้าน้ำลดเมื่อไหร่จะโทรบอก 2 เดือนพอดีตอนที่นันต์แจ้งข่าวว่าน้ำลดแล้วครอบครัวศาลากลับมาก่อนเราแค่ 2 - 3 วันสมาชิกในชอยดันอยู่กันพร้อมหน้าทั้งไอ้โทงและคันมะขามที่ไม่ได้ล้มหายตายจากไปทั้งที่แช่น้ำอยู่นานเป็นเดือน ตอนนั้นน้ำในบ้านแห้งแล้วไปถนนหน้าบ้านต่ำกว่าถนนใหญ่ จึงยังมีน้ำขังอยู่และมีปลาตัวน้อยที่ไหลมากับสายน้ำว่ายวนไปวนมาโดยไม่รู้ชะตากรรม เช่นนั้นทิพย์ขอแรงทุกคนให้มาช่วยกันจับปลา พวกเราต่างร่วมแรงร่วมใจหรือขันคนละใบดักปลาใส่ถังแล้วเอาไปปล่อยลงคลอง ช่วยชีวิตเจ้าปลาน้อยได้นับร้อยตัวหลังจากนั้นก็ช่วยกันทำความสะอาดชอยกวาดน้ำรับต่อกันเป็นทอด ๆ ไปลงท่อน้ำที่ถนนใหญ่ เป็นบรรยากาศที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันมา เหมือนกับว่าสายน้ำกับความทุกข์ยากที่เผชิญร่วมกัน ได้สลายความโกรธเคืองและความขัดแย้งให้หายไปพร้อมกับน้ำหยดสุดท้ายบนพื้นถนนหลังน้ำท่วมสถานการณ์ในชอยดันก็กลับเข้าสู่สภาวะปกติ เพียงแต่คราวนี้ ต่างฝ่ายต่างพยายามรักษาความสงบและสันติไว้ด้วยการไม่ข้ามเส้นที่มองไม่เห็น วงเหล้าท้ายชอยจะเลิกประมาณ 22:00 นของทุกคืน ฉันไม่เคยโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจ

อีกเลย เสียจดคิดหลักยังมีอยู่หลังน้ำท่วมกิจการรับเหมาก่อสร้างของอนันต์วิง
เฟื่องฟู ล้นกับสามีแก้ปัญหาหนี้ด้วยการกันห้องกระจกและติดเครื่องปรับอากาศ
วันรุ่งขึ้นอีกปีกรมอุตุพยากรณ์ว่าปีนั้นฝนจะมาเร็วกว่าทุกปี พอรู้ดูฝนตั้งเค้าคนใน
หมู่บ้านต่างจังหวัดวันตั้งใจ เช้าวันนั้นฝนหลงฤดูตกแค่ 20 นาทีก็ท่วมเกือบเข้า
บ้านเราก็กังขยสรวอยมาเกาะที่กั้นน้ำหน้าประตู ขยสรวอยเป็นคนขี้มง่ายและ
ช่างคุย แต่หลายปีมานี้ฉันเคยคุยกับแก่นับครึ่งได้ เพราะว่าไม่จำเป็นอะไรที่
จะต้องเข้าไปข้องเกี่ยวกับชนชั้นกรรมกรซึ่งไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตเรา ทั้งยังอาจ
เป็นไปไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่อุดมการณ์ทางการเมืองทำให้คนไทย
แตกแยกกันไปจนถึงเสียชีวิตเสีย เวลาครั้งก่อนวันที่นั่งดูแก่ทำงานได้พูดคุยกัน
ทำให้ฉันรู้จักขยสรวอยและโลกของคนงานก่อสร้างในอีกมุมหนึ่งซึ่งคิดแยก
แตกต่างไปจากที่เข้าใจ และความจริงขยสรวอยเป็นคนจังหวัดสกลนครมีที่นา
20 ไร่ แต่ไม่ชอบทำนาจึงให้พี่น้องเช่า ส่วนตัวเองเดินทางเข้ากรุงเทพฯ
ตั้งแต่อายุ 18 สมัยสาวเคยทำงานโรงงานกับเขาเหมือนกันแต่เบื่อ มาทำก่อสร้าง
สนุกกว่า งานก่อสร้างเราเป็นอิสระ เราเป็นช่างจะก่อฉาบตรงไหนก็ทำตามที่
นายช่างบอก ไม่ต้องคอยประจบเอาใจใคร ไม่ต้องพูดมากเราทำงานของเรา
เสร็จแล้วก็รับค่าแรง ขยสรวอยคุยอย่างภาคภูมิใจเสียหนักหนาว่าแก่กับเพื่อน
ผู้หญิง 2 คนเคยขยสรวอยลงจากรถบรรทุก 2 คันภายในวันเดียวซึ่งไม่มีใครเคยทำ
ได้มาก่อนขยสรวอยเป็นคนสร้างตึก 20 ชั้นสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กโครงการ
พินลันที่อยู่ใจกลางเมือง สร้างรูปปั้นถายี่ศักดิ์คน เมืองโบราณ ช้างสามเศียร”

“คุณเคยเข้าไปไหม ช้างโนตัวช้างมันเป็นห้องนะ มีคอมพิวเตอร์ใหญ่” ขณะฟัง
ขยสรวอยเล่าฉันรู้ทันทีว่าที่กั้นน้ำสูงแค่อีก 4 ชั้นนี้คงเป็นงานชิ้นเล็กที่สุดเท่าที่
แก่เคยทำมา แต่ขยสรวอยก็แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจและความประณีตในทุก
เหลี่ยมมุมอย่างที่เขาขันย้าหนาว่า เป็นช่างมันต้องมีเหลี่ยม ความรู้สึกของคน
ที่มีต่อคนรอบข้างเปลี่ยนไปรวมทั้งทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพกรรมกรก่อสร้าง
ดังนั้นเมื่อสามีกลับมา และถามถึงขยสรวอยมมมองเก่าแก่กับตอบเขาไปว่าขย
สรวอยน่าจะเลือกที่จะเป็นกรรมกรพอใจรักมีพระวิษณุเป็นเทพประจำตัว
เหมือนกับที่เรานับถือพระพิฆเนศนั่นแหละคุณรู้ไหมกว่าแก่จะเลื่อนชั้น
ขึ้นมาเป็นช่างก่อได้จะต้องครุพักสักจำอยู่ตั้ง 3-4 ปีแล้วกว่าจะได้เป็นช่างฉาบ
เป็นช่างกระเบื้องก็ต่ออีกหลายปีไม่ว่าจะเป็นกันง่าย ๆ ถ้าใจไม่รักจริงอย่าคิดว่า
นะความหลงใหลในงานก่อสร้างของขยสรวอยไม่ได้ต่ำด้อยได้ค่าเป็นความฝัน
ของเงินที่อยากจะเป็นนักเขียนเลขขานคนนั้นเขี้ยวหรือเขาทำหน้าล้อ ขนาคนั่น
แหละฉันทหัวเราะเบาๆขณะก้าวข้ามไปที่กั้นน้ำไปอย่างระมัดระวังมีความรู้สึก
ราวกับว่าตนเองได้ก้าวข้ามอคติที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ผู้ซึ่งความฝันความหวังไม่
ต่างกับเราเป็นครั้งแรกที่ฉันเปิดใจยอมรับความแตกต่างของเพื่อนร่วมซอยด้วย
ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าพวกเขาเหมือนเราสิ่งที่เขาเลือก แปลเป็นนั่นมิใช่
ความด้อยหากแต่เป็นความต่างที่มีไว้เพื่อให้ได้อยู่พึ่งพาอาศัยกัน

ที่มา: ปาริชาติ คุ้มรักษา. (2562). *โลกที่เราทิ้งไว้ข้างหลัง: ตอนชอยตัน*.
กรุงเทพฯ: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร